

tebe det paa Tillægsbevillingen stillede Forslag itide saaledes, at Regjeringen i den nærmeste Tid, — altsaa engang inden den 1ste April fik Befæd om, at det vilde blive negtet — hvilket jeg forresten ikke ret vel kan tænke mig, kan ske, thi inden den 1ste April vil jo Tillægsbevillingsloven neppe kunne blive endelig færdig i Folkething og Landsrihing, saaledes som Forholdene nu ere, — da vilde Regjeringen jo være forpligtet til, at lade Korvetten vende tilbage inden den 1ste April. Det er jo nemlig klart, at saasnart som Regjeringen vidste, at dette var endelig negtet, saa vilde den ikke kunne benytte en Bevilling, som var givet paa Finantsloven for 1880—81 til at lade Korvetten vende tilbage, thi Bevillingen er jo udtryffeligt givet ikke til at lade Korvetten stationere derovre, men kun til at lade den vende tilbage, og dersom den altsaa skal vende tilbage en Maaned tidligere, saa vil Regjeringen være nødt til at lade den vende tilbage paa forrentet Tillægsbevilling, og den kan da ikke lade den vende tilbage i Kraft af en Bevilling, som er givet paa denne Finantslov. Dette er jo forøvrigt Noget, som ikke spiller nogen Rolle, men jeg har blot nævnt det, fordi jeg ikke vilde tage de Konsekvenser, som kunde komme ud af denne Afstemning, naar den ikke blev forklaret paa denne Maade.

Den høitærede Minister fremhævede, at mine Beregninger med Hensyn til den ordinære Udrustningskonto ikke være rigtige. Deri kan jeg ikke give ham Ret. Jeg maa paa det Bestemteste fastholde, at der til Logifibets Udgifter, ifjor var forlangt 100,000 Kr., og at dette Beløb iaar kun er blevet forhøjet med 5,000 Kr., efterat alle Omstændigheder ere blevne tagne med Betragtning. Forhøielserne er altsaa iaar 5,000 Kr., og en Del af de Ting, som have medført denne Forhøielse af Logifibets Udgifter i det sidste Aar, have ifølge Anmærkningerne til Finantsloven allerede spillet en Rolle ifjor. Der er altsaa ikke nogen tvingende Grund til at gaa videre her, men dersom man vil gaa videre i Genhold til disse Bemærkninger, saa kan man dog aldrig komme høiere end til 10,000 Kr., saa at altsaa det hele Beløb vil blive 590,000 Kr. Jeg gaar nemlig ud fra, at 580,000 Kr. er den ordinære Gjennemsnitsbevilling (Afbrudelse). Ja, ifjor var den ganske vist 585,000 Kr., men man fik ogsaa ifjor af specielle Hensyn Mere, end man skal have; men det Almindelige har hidtil været 580,000 Kr., og naar dette Beløb forhøjes med 10,000 Kr., bliver det jo 590,000 Kr., som altsaa er det Beløb, hvortil vi fremtidig skulle holde os. Af disse 590,000 Kr. er der allerede iaar bevilget ca. 583,000 Kr., og desuden paa § 19, ca. 10,000 Kr., eller i Alt ca. 595,000 Kr., og der er altsaa ikke den ringeste Grund for Folkethinget til iaar at gaa høiere end til, hvad det allerede har bevilget, thi Regjeringen har allerede paa dette

Omraade en Bevilling, som er henved 15,000 Kr. høiere end de sædvanlige 580,000 Kr. Jeg vil imidlertid sige, at dersom man kunde opnaa en Overenskomst med Ministeren, hvorigjennem man havde Sikkerhed for, at Ministeren erkjendte, at 590,000 Kr. var den Maximalgrænse, hvorom man kunde bebage sig, saa vilde det være en anden Sag (Afbrudelse). Nei, jeg vil ikke indrømme, at det kan kaldes for en Gjennemsnitsgrænse, thi dersom vi gaa ind derpaa, saa veed jeg, at man siger: Enten gaa vi ned til 580,000 Kr. eller ogsaa op til 600,000 Kr. (Afbrudelse). Ja, en Gjennemsnitsbevilling er jo i alle Ministerierne en farlig Ting, men navnlig i Marineministeriet. Det kunne vi huske fra den Tid, da vi byggede Lørdensfjold, thi Beløbet her til gik jo betydeligt op paa Grund af Gjennemsnitsberegning. Altsaa, naar vi sige, at dette er den Maximumsgrænse, som man i Almindelighed skal holde sig til, saa vil jeg være villig til at gaa noget videre, men naar vi ikke gjøre det, saa er det ikke Andet, end at vi igjen iaar lade os bestemme til at gaa høiere op, end vi i Virkeligheden kunne være enige med os selv om, er rigtigt, og dette gjøre vi oveniud ved 3die Behandling uden nogen tvingende Grund. Jeg kan derfor, da Ministeren ikke har givet dette Tilfagn, ikke stemme for de herhenhørende Forslag, thi det, at den høitærede Minister sagde, at han, naar Alt blev, som det nu var, naar Priserne ikke forandrede sig og hans Anskuelser heller ikke forandrede sig rimeligvis nok vilde lade sig nøie med dette, er en altfor lille Trøst. Forøvrigt vil jeg sige, at den høitærede Minister jo vistnok kunde tage sig det voligt, om vi stemte imod Udrustningen af Rolf Krake eller ikke; thi den ærede Minister har, saaledes som ogsaa flere af de andre ærede Ministre i de senere Dage med Held have gjort, laaet ind paa en ny og let Fremgangsmaade. Efter at vi ved 2den Behandling havde faaet, ganske vist ikke med mit Samtykke, proklameret det Princip, at det for Alt i Verden gjaldt om ikke at faae Finantsloven tilbage fra Landsthinget, have forskellige ærede Ministre, den ene efter den anden, med ret god Birkning anvendt den Fremgangsmaade, som jo er ganske snild — om, end der paa den anden Side ikke høres ovennævnte megen Skarpsindighed til at finde paa den — at sige, at hvis det og det ikke blev, som de ønskede det, maatte de paa ethvert Stadium mødsætte sig en saadan Finantslov. Den ærede Indværgsminister gjorde det med god Birkning forleden Dag, og jeg kan huske, at det Samme blev anvendt af Finantsministeren lige ved Slutningen af 2den Behandling, da vi havde Spørgsmaalet om Skolelærerne for. Nu har den ærede Marineminister anvendt det samme Middel, idet han sagde, at det glædede ham, at der dog var nogle af Flertallet, der vilde gaa ind paa de forlangte Bevillinger, thi ellers maatte han se sig nødsaget